

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 256. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324073921664/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

Produktion syntes uddød med Hostrups sidste Stykker fra Halvtredserne, saaledes havde man i ti Aar ikke set en ung Mand med Talent forsøge sig paa Statsteatret, medens Privatscenerne opsamlede al Begavelse for de lettere Genrer.

Der var gaaet stort Ry af Brødrne Poulsen inden deres Debut. Den ældste Broder, Emil, var vel kendt fra Studenterkomedierne og anset for disses bedste Mand: han kom til Teatret med et lille nationalliberal Parti i Ryggen, et Parti af dannede Studenterforeningskandidater. Selv var han ikke helt ung, næsten femogtyve Aar gammel, havde studeret Filologi i nogle Aar, var æstetisk belæst, smuk og fin af Ydre.

Den anden Broder, Olaf, kom uden Parti og har iøvrigt aldrig faaet noget, medens Emil Poulsen altid har staaet i umiddelbar Forbindelse med Partigrupperingen herhjemme. Olaf har været Zigøjneren af de to — hvormed intet skal være sagt om hans Privatliv, men kun om hans Forhold til de aandelige Strømninger. Han kom som blot og bar Skuespiller, som Phisters Arvetager. Det var Ryet, der gik af ham: endelig havde Phister fundet den Discipel, som han i saa mange Aar havde ønsket sig. Man vidste, hvor ofte Phister havde prøvet sig frem, hvor mange unge Mennesker han en kort Stund havde opelsket med Energi og saa pludseligt opgivet — man kunde kende de Stakler, naar de senere vandrede om i

Gaderne, paa deres af Phister opdagede Henrik-ansigter — man vidste yderligere, at den store Kunstner uden Held havde søgt at indplante Frederik Madsen paa det fine, kongelige Teater. Alt forgæves. Nu var endelig Fugl Fønix opstaaet: Mesteren havde fundet Mesterlærlingen i en ung Naturbegavelse, der kom med godt Humør og uden trykkende Kundskaber som en Læredreng til en fra Barndommen elsket Haandtering. Han ejede intet Parti, men han havde Phister og selve Teatret i Ryggen.

Og saa gik Tæppet op den 16. April 1867 under Spænding hos en lille forventningsfuld Skare af Unge og Gamle, der havde indfundet sig for at erfare, om der endelig skulde tilføres nyt Blod til den gamle Kunst. Og de to Brødre Poulsen spillede de to Brødre Berg; Akademikeren: den lærde og overlegne, men indtørrede og pedantiske Erasmus, og Naturmennesket: den tilsyneladende viltre og højrostedede, men dog kloge og praktiske Jacob.

Kortelig sagt, faldt Prøven saaledes ud: Emil Poulsen syntes en fuldtruet Skuespiller af høj Rang, original og sikker paa sig selv; Olaf Poulsen viste en medfødt Ævne til at tumle sig paa Scenen, men den kyndige Dressur havde unænsomt bortstrøget hans Personlighed fra Rollen og banket ham Replikerne ind i Hovedet. Man saa' Læreren i hver Mine, thi saa underligt